

æblesmag

Det ligner lort, hvis man har fået fedtet sine bedste cowboybukser ind i smøreolie fra et tog: Sort, klistret lort. Selv her i mørket kan jeg se den sorte plet lige så tydeligt. Jeg står ude på stien og prøver at børste det af med hånden, men det klæber fast på huden, og der er ikke noget, jeg kan tørre hænder i. Hold kæft, hvor ville de grine af mig – Rhys Davies og Kristian – hvis de kunne se mig i den her latterlige situation. Det var også åndssvagt, at jeg tog mit pæneste tøj på. ‘Sørg altid for at have rene trusser på,’ plejede min mor at sige, ‘hvis nu du ryger på skadestuen, og de skærer bukserne af dig.’ Hun sagde altid *trusser*, selvom hun mente underbukser. Hun er nemlig feminist. Men jeg tror nu ikke, at der ville være nogen, der lagde mærke til, om jeg havde trusser eller underbukser på indenunder. Psyko-Johnny har fortalt, at dengang han gik i skole, da betalte politiet ham for at gå rundt heroppe om eftermiddagen og lede efter løse fingre og indvolde, inden han skulle hjem og have aftensmad. Hvis toget kan gøre det, hvis det kan skære dig over med et helt rent snit, så tarmene vælter ud, hvem fanden vil så lægge mærke til, om du har bremsespor i underbukserne? Jeg ved ikke, om det bare er noget, jeg forestiller mig, men jeg sy-

nes stadig, jeg kan høre toget piske derudad. Ovre fra byen kan jeg høre fulde folk, der synger, men her tættere på kan jeg høre cikaderne – den dér lyd, som man tror, der kun findes i amerikanske film, hvor den bliver brugt til at vise, at det er lige før, der sker noget helt forfærdeligt – den lyd, den findes også i virkeligheden. Og så den hede. Selv her midt om natten er det varmt, og jeg sveder som et svin. Det er den fucking hede, der er ved at gøre mig sindssyg. Og jeg døde jo ikke engang, så det hele har bare været spild af tid. Vi lader, som om det aldrig var sket, det er det eneste rigtige at gøre. Nå, så du vil have mig til at fortælle om det, selvfølgelig vil du det, dit nysgerrige svin. Okay, så siger vi, at jeg fortæller dig om det, og så glemmer jeg det igen, og så glemmer du det også igen. Men husk lige: Det er altså ikke noget, jeg er stolt af. Det skal lige med fra starten. Det hele er bare én stor belastning. (Ja, »belastning«, et nyt ord, som jeg faldt over i morges, da jeg sad og bladrede i min fars papirer.)

Det begyndte torsdag aften, men det er, som om det har været sommer i en evighed. Caféerne og grønthandlerne nede i byen har rullet solskærmene ned, og der hænger en konstant dunst af grillmad i luften. Og så er der lugten af skovbrand, der kommer ned fra bjergene, tømmer, der knækker sammen og forsvinder i et bølgende hav af orange flammer. Vi stod oppe ved indgangen til skovområdet. Engang var der et klatrestativ og nogle gynger lavet af træstammer. Det er alt sammen væk nu, men vi tager stadig derop en gang imellem, os og så dem, der knepper i stationcar. Jeg havde sat mig op på selve campingbordet, så jeg kunne se ned i Hollys T-shirt, når hun lænede sig frem på bænken. Hendes små, kaffefarvede bryster lavede en bule på størrelse med en billardkugle i hver sin side af tegneseriemo-

tivet på hendes T-shirt. Hun drak solbærjuice, og den blårøde væske skvulpede frem og tilbage, hver gang hun satte plastikflasken til munden. Jeg spurgte, om hun gav en slurk. Det ville jeg normalt ikke gøre – alt for genert, men jeg var helt udtørret i munden af al den sol. Hun sagde ja, men da jeg gav hende flasken tilbage, tørrede hun drikkekanten af i kjolen, som om jeg havde aids. Kristian og Rhys Davies John Davies stod og fyrede småsten mod de Ford Escort'er, der kørte forbi med technomusik dundrende ud af vinduerne. De er misundelige over bilerne og stereoanlæggene, men fuck det technolort, Metallica er tusind gange bedre, hvis du vil høre min mening. (Men det skal du ikke sige videre til dem.) Han hedder faktisk Rhys Davies John Davies: Han er både opkaldt efter en eller anden walisisk digter og efter sin far, som sidder i fængsel i Swansea for væbnet røveri.

Hver gang nogen kørte forbi os, om det så var en lastbil eller en motorcykel, skurrede det mod kreaturspærringen i vejen. Det var det, der gav Kristian ideen til, at vi kunne tage ud og vælte køer. Men det kunne vi så bare ikke alligevel, fordi man kun kan vælte køer, når de sover, så det skulle jo så være midt om natten, og vi ville nok også skulle være mindst ti om at vælte en ko, og så var det, at Holly fik en bedre ide.

'Vi starter en brand!' sagde hun.

'Det er da en åndssvag ide,' sagde jeg. 'Vi burde sgu da være stolte af det her bjerg, Hol. Sådan nogle bjerge har de ikke i England. Og så vil det jo også ødelægge naturen.'

'Nå, ja, naturen!' sagde hun og rullede med øjnene over for Jaime og Angharad. 'Det er altså ikke en fucking brasiliansk regnskov, vi snakker om, Matt.' Hun kan nemlig godt være rime-

lig led, hvis hun vil. 'Hvad siger I, tøser?' sagde hun og slog med sit krøllede hår, 'Når der er ildebrand, hvad er der så også?'

'Brandbiler?' sagde Jaime.

'Ja, nemlig. Brandfolk. Det vil sige rigtige mænd!' Og så begyndte hun at gå op mod træerne, så vi kunne se hendes lille røv vrikke fra side til side i de stramme cowboybukser. Resten af pigerne gik med, og det gjorde alle de andre drenge jo så også.

Sarah er Jaimes spastisk lammede lillesøster. Hun er hverken mærkelig i hovedet eller grim, hun er bare lidt fed, og så sidder hun hele tiden og rokker frem og tilbage. Hun har nogle trækninger i den ene hånd, og de får det til at se ud, som om hun hele tiden sidder og piller ved sig selv på en seksuel måde, eller hvad skal man sige. Men hun er ikke så dum, som Jamie tror, og hun er heller ikke så dum, som hun ser ud, når hun sidder og laver store, grønne tyggegummibobler, der dækker hele hendes ansigt. Jeg kan bare aldrig rigtig finde på noget at sige til hende. Jeg sendte hende et kikset smil og begyndte at fnise, fordi det var lidt pinligt, at vi ikke sagde noget til hinanden. Sådan blev det ved et stykke tid, hvor hun bare sad med hænderne under sine lår og gumlede så højlydt på sit tyggegummi, at jeg kunne høre, hvordan det kværnede rundt i munden på hende, indtil der kom en brandmand med kraftige, sorte skægstubbe. Han blev nødt til at slukke ilden i bregnerne med en slags kæmpestor fluesmækker, fordi brandbilen ikke kunne køre så langt op på bjergryggen.

'Kom og tag mig, din tyr,' råbte Holly til ham og gemte sig bag et træ. Det var dér, jeg gik hjem.

Fredag morgen rettede Rhymney Valley Brandvæsen en appel til børnene i området om at holde op med at gå og starte

brande i bjergene. 'I ni ud af ti tilfælde er der tale om en påsat brand,' drønedede mandens stemme for fuld kraft ud af det lille tv-apparat på køkkenbordet. Volumenkontrollen duer nemlig ikke, enten kan man slet ikke høre noget, eller også er der skruet helt op. 'Det er simpelthen børn, der leger med tændstikker.'

'Er det børn, der gør det?' sagde min mor, som stod og hang ind over opvaskebakken, mens hun forsøgte at nå helt ned i bunden af et slankt, gennemsigtigt glas. 'Jeg troede, de opstod på grund af glasskår i det tørre græs. Det kan da også godt ske på den måde, sådan en varm sommerdag, kan det ikke?' Min far stod og vendte pølserne på panden med en pølsetang. Han lod, som om han ikke hørte hende. Hun opgav at få viskestykket helt ned i glasset og skyllede i stedet sæberesterne ud under den kolde hane. Jeg så indslaget færdigt, mens jeg skovlede Coco Pops og sød, gullig mælk ind i munden.

'Hele området er knastørt,' sagde manden, 'så vi anmoder indtrængende om, at man afholder sig fra at lege med tændstikker deroppe. Mens vi er kaldt ud til en påsat brand deroppe, opstår der måske en alvorlig brand i et hus nede i byen.' Jeg kunne huske brandmandens hjælpeløse ansigtsudtryk, da han stod og svedte over bregnerne, og Holly råbte, at han skulle komme og kneppe hende. Han vidste, at vi ville starte en ny brand, lige så snart han var gået, og så ville han være nødt til at komme derop igen. Jeg åbnede et af de blå stilehæfter, som min far havde siddet og rettet igennem ved køkkenbordet, inden han rejste sig for at lave morgenmad, og jeg begyndte at læse en eller andens moderne version af *Hamlet*. Det var selvfølgelig lige til at lukke op og skide i, men jeg lærte da to nye ord, *dramaterapi* og *nekromanti*.

Senere, ovre ved Rhys Davies – hans mor var stadig på arbejde, dvs. travlt optaget af at vaske bræk af plastikmøblerne i gårdhaven bag bodegaen, og hans far var stadig i fængsel, så Kristian og Rhys sad og drak papvin.

‘Matt,’ sagde Kristian og smed sin Playstation joypad ned på gulvet. ‘Holly viste sine patter frem i går aftes.’

‘Det tror jeg fandeme ikke på,’ sagde jeg.

‘Nå, men det gjorde hun altså, og du gik glip af det,’ sagde han.

‘Jeg tror sgu heller ikke på det,’ sagde Rhys.

De tilbød mig noget vin, men jeg havde ikke lyst. I stedet gik jeg ud i køkkenet og gennemsøgte det for chokolade. Jeg fandt en mega-stor plade, som moren havde gemt i farens gamle madkasse, så Rhys’ søster ikke skulle finde den.

‘Jeg gad nu alligevel ikke kneppe hende,’ var Kristian ved at forklare, da jeg kom ind i stuen igen. ‘Hun er simpelthen sådan en snobbet bitch. Hun er den eneste niendeklasses pige, jeg ikke har kneppet, og jeg gider heller ikke kneppe hende. Hun er jo fandeme frigid, er hun ikke?’

Jeg vidste ikke, hvad frigid betød, men jeg bestemte mig for at slå det op og for at sørge for at få kneppet en eller anden pige, inden folk begyndte at tro, at jeg var bøsse.

‘Tænk på alle de nye piger, vi kommer til at møde på Teknisk!’ sagde Kristian. Vi skulle begynde på Teknisk Skole en måned senere. Rhys ville være blikkenslager. Hans far havde fortalt ham, mens en eller anden fængselsbetjent stod og hørte på, at blikkenslagere aldrig manglede penge. Det underlige er, at Rhys’ far faktisk selv er blikkenslager, men alligevel havde prøvet på at røve en døgnåben tankstation ved at true med en pind i en sort

plastikpose. Mig og Kristian, vi skulle i murerlære, fordi studievejlederen havde sagt, at det var et godt uddannelsesforløb.

‘Dem fra pigeskolen begynder samtidig med os, og der er sgu ingen af dem, der er så stramme i fissen, at man ikke kan presse den ind,’ sagde Kristian. ‘Jeg ved det fra Psyko-Johnny, de er alle sammen nogle billige ludere.’

Jeg lænede mig ud af vinduet. Den gamle dame ved siden af var ved at fodre sin skildpadde med salatblade. Det var stadig vildt varmt i vejret, men alligevel havde hun en cremefarvet cardigan på. Jeg spekulerede på, om man kunne få et job et eller andet sted, hvor man bare skulle gå rundt og finde nye ord til at proppe i en ordbog, eller om man måske kunne tage et kursus, hvor man lærte at spille trommer ligesom Tommy Lee, så man kunne slynge trommestikkerne op i luften efter en solo og så lige gribe dem igen mellem tænderne, for det der med mursten og piger med store kusser, det sagde mig ikke rigtig noget. Jeg pillede papiret af chokoladen, men den var allerede smeltet.

Den aften tog vi derop igen. Vi kravlede op på taget af opsynsmandens murstenshytte. Herfra kunne man se ud over hele byen. Små grupper af solskoldede kvinder myldrede rundt dernede, de skulle på værtshus i alt for stramme bukser og sandaler med guldfarvede remme, mændene i cowboybukser og strøgne skjorter. Holly, Angharad og Jaime kom gående. De havde taget den nye vej med vilje, fordi de havde Holllys collie med i snor. Der ligger nemlig en gård ovre på den anden side af vejen, og der render en fårehund rundt, en hvid én med sorte pletter omkring øjnene ligesom en panda. Den begynder altid at gø, hvis den ser en anden hund, og så bliver den ved med at gø, indtil gårdejeren kommer ud og siger, at han skyder os

ned, hvis ikke vi skrider ad helvede til. Det virker næsten, som om han mener, at man slet ikke burde have lov at trække vejret, hvis man er under atten. Derfor fik vi slet ikke set ned i Hollys bluse, da hun gik forbi lige neden under os. Sarah kom væltende op over bakketoppen fem minutter senere. Hendes fede, hvide underben skinnede i solen, og hendes fede, lyserøde hoved med det korte, gule hår hoppede op og ned. Kristian og Rhys og Angharad og Holly og Jamie havde gang i en eller anden indforstået joke. Det var, som om de alle sammen stod og blinkede til hinanden, eller som om de sagde noget til hinanden, selvom der ikke kom nogen ord ud af munden på dem. Jeg syntes, jeg så ud af øjenkrogen, at Kristian lavede en pikspillerbevægelse bag om ryggen på mig, men jeg sagde til mig selv, at det nok bare var en hallucination – i den fucking hede og så videre.

‘Holly, der er noget i vejen med din hund,’ sagde jeg. ‘Jeg tror, den er ved at krepere.’

‘Så tag den med ned til søen, så den kan få noget at drikke,’ svarede Holly. Hun tror åbenbart, at jeg er hendes personlige tjener eller sådan noget. Som om jeg ikke havde andet at lave end at rende rundt og passe hende op. Jeg tog hunden med ned til søen og lod den lappe i sig af det slimede vand. Da jeg kom tilbage, var de alle sammen væk. Det er noget, man venner sig til, når ens far er lærer, vennerne forsvinder hele tiden om bag ved et eller andet for at ryge smøger eller sniffe lim og lighter-gas uden dig.

Der gik mere end en time, før jeg fandt på noget at sige til Sarah, og så sagde jeg det ikke engang. Hun lavede en kæmpestor tyggegummiboble. Derfra hvor jeg sad, ved siden af hende

i græsset, kunne jeg se, hvordan den voksede og voksede, indtil jeg til sidst stak en finger i den, så den sprang. Et kort øjeblik lugtede alting af æbler. Det var det, der gav mig lyst til at kysse hende. Jeg væltede hende bare om og kyssede hende, med helt åbne øjne. Hendes små, blå øjne smilede op til mig. Inde i munden på hende havde tyggegummiet en lidt mere bitter smag. Jeg fandt hendes patter under den tykke vest, men de var sådan lidt uformelige. Hendes overkrop var i det hele taget som en stor gammel dyne, helt blød og klumpet under betrækket. Jeg blev ved med at kysse hende, mine fortænder bankede ind i hendes. Hun rørte sig overhovedet ikke. Lå bare dér og så ud, som om det morede hende gevaldigt det hele. Det var først, da jeg fik hendes grove og kradsende dusk i hånden, at jeg lagde mærke til, at hunden stod og kiggede underligt på mig med store brune øjne. Jeg ordnede Sarahs tøj så godt jeg nu kunne, snusede til mine fingre og løb væk. Og så regnede jeg da ikke med at høre mere om den sag.

Lørdag formiddag – det var så dagen efter – hang mig og Kristian og Rhys Davies ud på fortovet langs en af de store veje ind til byen. Når solen skinner, plejer vi bare at sidde der og se på damer. De går forbi i løse bomuldskjoler på vej ned i byen for at handle, nogle af dem kommer skubbende med barnevogne med store, skaldede babyer indeni. Husene på vores vej var blevet bygget, da kulminedriften boomed, havde min far forklaret mig. En række små huse til minearbejderne og deres familier på vores side af vejen og på modsatte side en række lidt større huse med forhaver og det hele til funktionærerne. Psyko-Johnny, iført solbriller, sad og drak øl ude på terrassen. Hans tænder var orange og grimme. En eller anden var ved at male gadedø-

ren nogle få meter derfra, mens en transistorradio kværnede løs med soulmusik: Diana Ross eller noget i den stil. En stor, mørkerød Vauxhall kom rundt om hjørnet, rigtig langsomt, som en gammel mand på vej op ad en bakke. Den stoppede lige ud for os, og jeg så, at Jamie sad på bagsædet med et bekymret ansigtsudtryk. Hendes små øjne var ligesom trukket helt ind i hovedet på hende. Og så kom hendes far – en høj, bredskuldret mand, der lignende Tom Baker i *Doctor Who* – ud af bilen. Han tog fat i kraven på Kristians bedste Kangol T-shirt og løftede ham op fra fortovet. Det var ham, der sad tættest på.

‘Du har voldtaget min datter, dit lille svin,’ sagde han. Først vendte det sig i mig, og så snørede min mave sig helt sammen. Jeg så på Jaime gennem bilruden, men hun vendte ryggen til og kiggede i stedet på Psyko-Johnny. Han havde rejst sig op for at se, hvad der skete, og stod nu og stirrede på os med øldåsen løftet halvvejs til munden. Jaimes far gav Kristian et slag i mellemgulvet. Han gjorde det så smart, at man næsten ikke kunne se det, men vi vidste alle sammen, at han havde gjort det. ‘Og dig, hvordan fanden er det, du ser ud, din beskidte pædofil,’ sagde han til Rhys Davies John Davies og spyttede på fortovet lige ved siden af hans fødder. ‘Det kan vist ikke vare længe, inden du kan spise morgenmad sammen med din far, hva?’ sagde han, men han rørte ham ikke. Mig løftede han op i ørerne, *i ørerne*. Mit hjerte holdt op med at slå, og mit blod sivede ud af kroppen på mig. Jeg ved ikke, hvad der blev af det, men jeg kunne mærke, at det forsvandt. ‘Var det dig?’ sagde han og bankede mit hoved op imod husmuren bag mig. ‘Var det dig, der voldtog min datter, din perverse, lille lort?’ Jeg kunne mærke, hvordan jeg skrumpede sammen mellem hænderne på ham. Og så hørte

jeg pludselig Jaime råbe, 'Far! Far, kom nu ind i bilen igen!' Jeg hørte ham smække bildøren i efter sig, men det var overhovedet ikke en lettelse.

'Hallo, du er helt hvid i hovedet,' sagde Rhys og så ned på mig, da der var gået et par minutter.

'Det er du også,' sagde jeg, selvom jeg faktisk ikke rigtig kunne se noget. Det eneste, jeg virkelig kunne se, var det skarpe, gule sollys. Til gengæld kunne jeg levende forestille mig Psyko-Johnnys smørrede grin ovre på den anden side af gaden. Jeg tænkte, at hvis en pind i en plastikpose kunne gøre det til væbnet røveri, så kunne bare det at have en pik også gøre et kys og lidt kluntet gramseri til voldtægt. Først prøvede jeg at virke lige så forvirret som Kristian og Rhys, da vi stod dér og så på hinanden, blege og målløse, bagefter prøvede jeg bare lige så stille at lunte hjem.

Men på en eller anden måde kom jeg aldrig helt hjem. Far og mor var nede i byen for at se et teaterstykke om en gammel forfatter, der var ved at dø af svindsot. Jeg begyndte bare at gå rundt i byen. Jeg gik gennem skolegården på min gamle skole. Havde du spurgt mig for bare tre måneder siden, da jeg havde overstået den sidste eksamen, ville jeg ellers helt sikkert have sagt, at jeg aldrig ville gå den vej forbi igen. Jeg havde næsten ikke energi til at løfte fødderne, men samtidig var det, som om de løftede sig af sig selv. Hele vejen hen over boldbanen blev jeg ved med at tænke på Sarah. Jeg prøvede at lade være. Jeg prøvede at tænke på nogle af de nye ord, jeg havde lært, men de eneste ord, der dukkede op, var dem, der kom ud af Tom Bakers mund i en sky af syrligt snyt: *pervers* og *pædofil* og *voldtaget*. I græsset under de ord lå Sarah og smilede op til mig med kjolen trukket halvt op om sine fede ben. Det kan jo for helvede hverken være vold-

tægt eller overgreb, når hun fucking smiler til mig, og i øvrigt så er hun altså fjorten – det er ikke et barn, vi snakker om, vel. Jeg er ikke pædofil. Jaime er seksten, og hun har suttet pik på alle i hele byen. Sådan gik jeg og sagde til mig selv. Men jo længere jeg så det billede for mig, jo mere forvandlede hendes smil sig til en forskræmt grimasse, ligesom når man ser på Mona Lisa for længe ad gangen. Hun begyndte at ryste over hele kroppen, og hænderne dinglede for enden af hendes spasserhåndled. Og så lå jeg der hen over sporet, anklerne på den ene skinne og nakken på den anden. Jeg var ikke helt sikker på, om jeg gerne ville være død. Jeg ville i hvert fald ikke være død for evigt, kun indtil det hele var glemt igen. Jeg tænkte tilbage på de der geografitimer, hvor læreren bare snakkede om fysik i stedet for geografi, fordi han egentlig var fysiklærer. Det var helt vildt kedeligt, så vi sad altid og stirrede ned på sporet og hviskede om, hvor mange der havde kastet sig ud foran et tog på det sted. Kristian sagde, at der var en dame, der havde bundet sig selv ind i en sort sæk og rullet sig ind over sporet for at være sikker på, at hun ikke ville kunne rejse sig op og løbe væk, når toget kom. Det behøvede jeg ikke at gøre. Jeg lå helt stille. Smækkede ikke engang de myg, der bed mig i ansigtet. Da toget nærmede sig, gjorde den snurrende lyd i skinnerne, at jeg overhovedet ikke kunne røre mig. Jeg lukkede bare øjnene. Da jeg igen åbnede øjnene, var toget kørt forbi, lige forbi mig i det andet spor. Der var ikke sket andet, end at jeg havde fået sprøjtet sort olie op ad benene. Jeg ved ikke, om jeg er modig eller bare dum. Det er ikke nemt at være seksten, og det er faktisk heller ikke så nemt at dø.